

- 5) Staat het uitsluitend aan de nationale rechter (die hiertoe over specifieke instrumenten voor ondersteuning bij de uitlegging beschikt, zoals de mogelijkheid om prejudiciële vragen aan het Hof voor te leggen of te verzoeken om grondwettigheidstoetsing) om te beoordelen of een richtlijn al dan niet rechtstreekse werking heeft en, in het eerste geval, om de nationale bepalingen die strijdig zijn met het Unierecht zuiver buiten toepassing te laten, of behoort die bevoegdheid ook toe aan een individuele gemeentebestuurder?
- 6) *Indien richtlijn 2006/123 wordt beschouwd als een richtlijn met rechtstreekse werking*, is het dan, gelet op het feit dat artikel 49 [van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie] zich verzet tegen de automatische verlenging van concessies/vergunningen voor maritieme domeingoederen voor uitsluitend toeristisch-recreatieve doeleinden *‘voor zover die concessies een duidelijk grensoverschrijdend belang hebben’*, een noodzakelijke voorwaarde dat wordt voldaan aan dit vereiste, ook met betrekking tot de toepassing van artikel 12, leden 1 en 2, van de Bolkestein-richtlijn?
- 7) Is het verenigbaar met de doelstellingen van richtlijn 2006/123 en artikel 49 [van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie] dat de nationale rechter, in algemene en abstracte zin, oordeelt of is voldaan aan het vereiste van een duidelijk grensoverschrijdend belang voor het gehele nationale grondgebied tout court, of moet die beoordeling, gelet op het feit dat in Italië de bevoegdheid daarvoor bij de individuele gemeenten ligt, aldus worden opgevat dat zij betrekking heeft op het kustgebied van elke gemeente apart en dat dus alleen de gemeenten bevoegd zijn?
- 8) Is het verenigbaar met de doelstellingen van richtlijn 2006/123 en artikel 49 [van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie] dat de nationale rechter, in algemene en abstracte zin, oordeelt of is voldaan aan het vereiste van schaarste van de hulpbronnen en het aantal beschikbare vergunningen voor het gehele nationale grondgebied tout court, of moet die beoordeling, gelet op het feit dat in Italië de bevoegdheid daarvoor bij de individuele gemeenten ligt, aldus worden opgevat dat zij betrekking heeft op het kustgebied van elke gemeente apart en dat dus alleen de gemeenten bevoegd zijn?
- 9) *Indien richtlijn 2006/123 in abstracte zin wordt beschouwd als een richtlijn met rechtstreekse werking*, kan deze onmiddellijke toepasselijkheid ook in de praktijk worden geacht te bestaan in een regelgevend kader — zoals het Italiaanse — waarin artikel 49 van de Codice della Navigazione (navigatiewet) (dat bepaalt dat bij beëindiging van de concessie *‘alle niet-verwijderbare werken zonder vergoeding of terugbetaling aan de staat blijven toebehoren’*) van toepassing is, en is dit gevolg van de rechtstreekse werking of onmiddellijke toepasselijkheid van de betrokken richtlijn (in het bijzonder met betrekking tot naar behoren vergunde gemetselde structuren of concessies voor domeingoederen die functioneel verband houden met toeristische verblijfsactiviteiten zoals hotels of vakantiedorpen) verenigbaar met de bescherming van de grondrechten, zoals het recht op eigendom, die in het Unierecht en in het Handvest van de grondrechten worden erkend als rechten die geprivilegieerde bescherming verdienen?

(¹) Richtlijn 2006/123/EG van het Europees Parlement en de Raad van 12 december 2006 betreffende diensten op de interne markt (PB 2006, L 376, blz. 36).

Beroep ingesteld op 3 juni 2022 — Europese Commissie tegen Koninkrijk der Nederlanden

(Zaak C-360/22)

(2022/C 318/42)

Procestaal: Nederlands

Partijen

Verzoekende partij: Europese Commissie (vertegenwoordiger: W. Roels, gemachtigde)

Verwerende partij: Koninkrijk der Nederlanden

Conclusies

De Commissie verzoekt het Hof:

- vast te stellen dat door de goedkeuring en instandhouding van artikel 85, eerste lid, onderdeel b, en artikel 87, tweede lid, onderdeel f, Pensioenwet, in samenhang gelezen met artikel 19b, tweede lid van de Wet op de loonbelasting, het Koninkrijk der Nederlanden de verplichtingen niet is nagekomen die op die lidstaat rusten krachtens de artikelen 45, 56 en 63 VWEU en de artikelen 28, 36 en 40 EER;

— het Koninkrijk der Nederlanden te verwijzen in de kosten.

Middelen en voornaamste argumenten

De Commissie is van mening dat de Nederlandse wettelijke regeling betreffende de overdracht van pensioenkapitaal opgebouwd in de zogenaamde “tweede pijler”, de aanvullende pensioenopbouw via de werkgever, onverenigbaar is met het vrij verkeer van werknemers, van dienstverlening en van kapitaal daar in de grensoverschrijdende situatie een uitgaande overdracht van pensioenkapitaal zonder heffing alleen mogelijk is als de mogelijkheden om het pensioen als een kapitaal af te kopen, dezelfde zijn als of beperkter zijn dan in Nederland. In een aantal lidstaten kan een pensioen volledig of gedeeltelijk worden afgekocht in de vorm van een eenmalige uitkering waardoor mobiele werknemers die hun pensioenkapitaal naar een van deze lidstaten overdragen, zullen worden belast. Gelijkaardige overdrachten van pensioenkapitaal in Nederland worden niet belast.

Verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door het Amtsgericht Frankfurt am Main (Duitsland) op 14 juni 2022 — flihtright GmbH / Transportes Aéreos Portugueses SA (TAP)

(Zaak C-388/22)

(2022/C 318/43)

Procestaal: Duits

Verwijzende rechter

Amtsgericht Frankfurt am Main

Partijen in het hoofdgeding

Verzoekende partij: flihtright GmbH

Verwerende partij: Transportes Aéreos Portugueses SA (TAP)

Prejudiciële vragen

- 1) Is er sprake van een buitengewone omstandigheid in de zin van artikel 5, lid 3, van de verordening ⁽¹⁾ wanneer zich weersomstandigheden voordoen die de uitvoering van een vlucht verhinderen, ongeacht de specifieke aard ervan?
- 2) Indien de eerste vraag ontkennend moet worden beantwoord, kan dan aan de hand van de regionale en seizoensgebonden frequentie van weersomstandigheden op de plaats en het tijdstip waarop zij zich voordoen, worden bepaald of zij buitengewoon zijn?
- 3) Is er sprake van een buitengewone omstandigheid in de zin van artikel 5, lid 3, van de verordening wanneer een besluit van het luchtverkeersbeheer voor een specifiek vliegtuig op een specifieke dag een langdurige vertraging, een vertraging van een nacht of de annulering van een of meer vluchten van dat vliegtuig veroorzaakt, ongeacht de reden voor dat besluit?
- 4) Indien de derde vraag ontkennend moet worden beantwoord, moet de reden voor het besluit op zijn beurt uitzonderlijk zijn, zodat niet te verwachten is dat deze zich zal voordoen?

⁽¹⁾ Verordening (EG) nr. 261/2004 van het Europees Parlement en de Raad van 11 februari 2004 tot vaststelling van gemeenschappelijke regels inzake compensatie en bijstand aan luchtreizigers bij instapweigering en annulering of langdurige vertraging van vluchten en tot intrekking van verordening (EEG) nr. 295/91 (PB 2004, L 46, blz. 1, met rectificatie in PB 2021, L 420, blz. 134).